

INCA OBRERA

Pel maig passat comensàrem a publicar una secció obrera, que com diguerem a les hores, estava redactada per una societat d'obrers d'aquesta localitat. Mes llavors a dita societat no li convengué seguir perque la forma no li donava els resultats de propaganda que dessitjava, fins que novament ens suplicà si tirariem, a part, un suplement de CA-NOSTRA, contenguent treballs que primer serien insertats an al número ordinari; i que ella se cuidaria de repartir de franc a qui convengués.

Nosaltres atents a tot lo que sia dur pedretes a tota bona causa e-hi vengueren a bé, i els mesos d'agost i setembre treguerem els primers suplementes en castellà sacrificant el nostre mallorquinisme en gracia als obrers. Així anirem seguint tots els mesos, posant una secció titulada *Inca Obrera*, al meteix temps que la publicarem en forma de suplement.

La guerra y el provecho

Nunca sobrevienen calamidades que no se levanten en seguida multitud de vividores que las explotan perfectamente en provecho suyo.

Y en último término redundo ello en perjuicio de los mas pequeños, los obreros, que vienen a pagar los platos rotos en forma de disminuciones de jornal o de aumentos de precio en los artículos de primera necesidad.

Existe por ejemplo en el comercio un artículo que proporciona al comerciante pingües ganancias, y el gobierno le hecha el ojo y le impone un tributo (calamidad que suele ser frecuente en España); pues cuenten Vds. con que el comerciante se encoge de hombros y dice.

--¿Con que un tributo? pues que lo paguen los consumidores.

Y con aumentar el precio del género mucho mas de lo que seria necesario, consigue dos cosas; una que el impuesto cae sobre los hombros de los compradores, y otra que realiza el mismo un negocio redondo sacándoles, con la excusa del impuesto, una ganancia mayor que antes.

--¿Que se imponen tributos a la carne?

Pues allá verán Vds. la carne por las nubes, pero los vendedores ganando lo mismo, o un poco mas.

--¿Que el año es malo en Mallorca?

Pues se nos sube todo, aunque que de Mallorca sobren cosechas, y el comercio compre casi de balde lo que ha de vendernos a gran precio.

--Que viene la guerra?

Pues arriba los precios, y resulte lo que resulte.

La cosa ha sido tan escandalosa con motivo de la guerra Europea, que el gobierno ha tenido que intervenir para evitar barbaridades: y de no haberlo hecho, a la hora presente el pan sería un alimento de lujo que solo podrían disfrutar los potentados.

Intervino la autoridad y se consiguió detener el alza: y se puso freno a las pretensiones mas desmesuradas.

Luego con la idea de aliviar mas la situación se declaró libre de derechos de aduanas la entrada del trigo en España: y el trigo entró en grandes cantidades.

Pero los precios ya no bajaron: el dinero de las aduanas que el Estado cedía para que se quedase en los bolsillos de los pobres, tuvo que salir de ellos; pero en vez de parar en las arcas de la nación se detuvo en las cajas de los comerciantes y allí se quedó.

Menos mal si ahora en que de nuevo se ha impuesto el tributo, no nos lo hacen pagar dos veces, después de mil quejas contra la autoridad.

Y volvamos la hoja.

¿Que las gentes tienen algo que vender?

Pues la guerra lo abarata todo.

El almendrón, barato por causa de la guerra.

Las uvas, baratas por causa de la guerra.

Y como consecuencia los jornales baratos por causa de la guerra.

Tampoco los industriales estan indiferentes, y pronto oimos que las industrias no pueden sostenerse, y es preciso que los jornales mengüen y que baje el precio de la mano de obra.

Nadie cuida de decirle al trabajador que las industrias nacionales resultan favorecidas desde el momento que las extranjeras quedan casi destruidas por la guerra: y que si no falta dirección y voluntad pueden entrar en vias de un inmenso desarrollo.

Aun de los mismos obreros hay quienes se aprovechan de la guerra para fines poco nobles. Y entre los muchos, necesitados de veras, que con el corazón angustiado buscan ansiosos el trabajo que ha de ser el pan de sus hijos, o de sus padres ancianos, se encuentran bastantes que se sirven de pretexto de la guerra para gritar y alborotar, para trabajar menos, o para solicitar recursos que no quisieran pedir en tiempos nor-

males y que tampoco necesitan rigurosamente ahora.

Es preciso pues saberlo: el comercio tiene abiertos los caminos de Francia, Inglaterra, y Alemania: bien claro lo dicen los embajadores; y mucho mas tiene abierto el de America y de las naciones neutrales.

La industria cuenta con todos estos mercados: algunos de los cuales ansian y piden nuestros productos ofreciendo precios exorbitantes.

La marcha del comercio y de la industria supone el mayor valor del trabajo del obrero: y el estado normal del precio de los artículos de primera necesidad.

Luego no ha de faltar mucho para que la vida se regularice del todo, y acabe la triste guerra de servir de pretexto a medros poco escrupulosos y nada caritativos ni justos. ¿Cuando llegara la hora?

¡Oc, Oc, Oc!

Noticia sensacional.

Pasa un fraile por la calle y los zapateros del taller le ven desde sus asientos.

--¡Eh! Juanico, ¿que te parece de esta lechuzca?

--Verdad que sí!

--No, y que se presenta serio el muy vago.

--No faltaba mas. ¡Oc, oc!

(Todos a coro): Oc, oc, oc,

Un transeunte:--Dispense, padre: no le parece que debiera acudir al Ayuntamiento de esta ciudad, o a la Diputación provincial para que gratuitamente se diera a estos hombres un curso de educación el presente invierno?

--Creáme, Señor; estos hombres no nos conocen; si nos conocieran nos amarían porque sabrían que somos sus mejores amigos: que les queremos de veras, les decimos la verdad, y miramos sinceramente por sus almas y por sus cuerpos. Les han inducido a huir de nosotros, porque saben que a nuestro lado no podrían pervertirles ni arruinarles.

--Bueno, yo no me meto en eso; pero creo que la buena educación exige, que se tenga respeto y consideraciones a las personas que no conocemos y que pasan sin molestarnos. Y no veo porque razón no han de ser educados.

--Lo son, señor; en general lo son aquí.

--Tal vez sea así; pero crea padre que si las gentes extrañas han de juzgarnos por lo que hacen estos.

--¡ !

(1) El hecho es rigurosamente histórico, y ocurrió en una de las calles de nuestra ciudad hace menos de quince días.

Es dobbés d'Alemania

—Que no heu sentit dir axò?
 —Que?
 —Que es capellans i es frares demanen dobbés per enviar-los a Alemania.
 —No ho havia sentit a dir.
 —Idò es ben cert.
 —Que te n'han demanat cap a tu?
 —A mi, no.
 —I an es teus veis?
 —Tampoc.
 —I an es teu mestre?
 —Tampoc, que jo sapi.
 —Idò a qui en demanen?
 ---No ho sé; però diuen que'n demanen.
 ---I an es qui ho diuen ¿que les n'han demanats?
 ---A ells no; però diuen que ho han sentit a dir.
 ---Ah ¡vamos! De manera que tu dius que ells diuen que altres han dit; però ningu mos assegura que ho sapiga cert; ni se presenti ningú que n'hi hagen demanats a ell. I tu t'ho creus ¿no és vé? Jo'm pensava qu'eras un poc mes viu.
 ---A veure si les hi envien des seus?
 ---Des seus? Per enviarn-hi, lo primer de tot n'han de tenir, i jo no crec que les sobri molt: sis reals son bons d'acabar, maldament no n'enviïn a Alemania.

Quant en tenguessen, han de voler enviar-los-hi: i jo fins a l'hora present no he sentit ningú que fes contes enviar dobbés ni an es francesos, ni an ets alemanys: a lo més he sentit defensar uns o defensar ets altres; però ¿dobbés m'has dit? Estam enrera ferm.

I ademés, si n'hi volien enviar a l'hora d'are es impossible en sa manera com estan ses coses ningu s'acaba de fiar per enviar-hi un covo de fruita, i te penses que hi enviassen es dobbés....?

---Que vols que't fasse.

---Que no síes tan bo d'enganar ni comportis que uns quants vividors amb s'escusa de llevar-te sa bena de devant ets uis, que segons ells duim els catòlics, te posin s'aubardà que solen posar an els qui les segueixen.

Desxonidit.

Ecós de LA PAZ

Durante todo el mes de Septiembre han ido aumentando los socios de este sindicato obrero: y se han repartido a enfermos importantes cantidades.

La cooperativa se ha ensanchado y desarrollado mas, y tiene un movimiento verdaderamente notable.

Nos dicen que muchos, deseosos de poder obtener las ventajas que el Sindicato da a los socios compradores de esta cooperativa, han ingresado en el sindicato, y no se arrepienten de haberlo hecho.

Así, obreros inquilinos: unios y asociados como un solo hombre, para sostener una sociedad fuerte que procura seriamente vuestro bien sin algaradas ni ruidos.

Los talleres colectivos

Son un arma de dos filos que tanto puede favorecer muchísimo al obrero, como conducirle a su completa ruina.

El taller colectivo tiene la ventaja de suprimir todo intermediario entre el obrero y el consumidor de su obra de mano, de lo qual resulta que lo que serían ganancias del patrono, se convierten en ganancias de los obreros; y que estos se señalan así mismos las horas y condiciones de su trabajo sin sujeción al patrono.

Pero..... hay muchos peros.

Primero, que el taller colectivo es el campo mas abonado para que puedan hacer su agosto los explotadores que medran *redimiendo* al obrero.

Segundo, que es precisa una dirección y esta dirección suele consumir casi toda la ganancia que deberían tener los obreros, y muchas veces absorbe mas.

Tercero, que los obreros han de exponer un capital, que no exponen cuando trabajan por un patrono, y han de estar a las contingencias del comercio a veces muy duras y desastrosas: pérdidas, bajas, insolvencias, etc. etc.

Cuarto, que en el taller colectivo dificilmente hay orden, porque aun el obrero mas desmañado se considera con derechos a hacer los trabajos mas dificiles y mas caros; y como se cree estar en su casa desde el momento que es socio, no suele acatar de buena gana la autoridad de los que le obligan a trabajar mas barato.

Quinto... que cuando ha llegado el final los talleres colectivos han acabado casi siempre por una verdadera explotación de los obreros dirigidos por los obreros directores: o por una inmensa bancarota.

En resumen: que nosotros creemos que pueden ser viables y provechosos los talleres colectivos cuando se tenga una dirección inteligente, instruida, sacrificada y gratuita; y unos empleados y obreros que en último término reconozcan siempre la autoridad de esta dirección, aunque en la marcha ordinaria impulsan ellos mismos el taller.

Y si esto no se tiene: ¡ay del resultado!

Avui que se promou una campanya periodista contra la neutralitat d'Espanya a la que s'ha destinat, segons llegim, un milió de francs per untar corrioles, hem trobat molt oportú reproduir l' "Oda a Espanya," del insigne Maragall, que és d'una finalitat laudable i senyala una orientació ben digne d'esser seguida.

ODA A ESPANYA

*Escolta, Espanya,—la veu d'un fill
 que't parla en llengua—no castellana;
 parlo en llengua—que m'ha donat
 la terra aspra:
 en'questa llengua—pocs t'han parlat;
 en l'altra, massa.*

*T'han parlat massa—dels saguntins
 i dels qui per la patria moren;
 les teves glories—i els teus records,
 records y glories—no més de morts:
 has viscut trista.*

*Jo vui parlar-te—molt altrament.
 Per què vessar la sang inutil?
 Dins de les venes—vida es la sang,
 vida pels d'are—i pels que vindran:
 vessada és morta.*

*Massa pensaves—en ton honor
 i massa poc en el teu viure:*

*tràgica duies—a mort els fills,
 te satisfies—d'homes mortals,
 i eren tes festes—els funerals,
 oh trista Espanya!*

*Jo he vist els barcos—marxar replens
 dels fills que duies—a que morissin:
 somrient marxaven—cap a l'atzar;
 i tu cantaves—vora del mar
 com una folia.*

*Hont són els barcos?—Hont són els fills?
 Pregunta-ho al Ponent i a l'ona brava:
 tot ho perderes,—no tens ningú.
 Espanya, Espanya,—retorna en tu,
 arranca'l plor de mare!*

*Salva-t, oh! salva-t—de tant de mal;
 que'l plò't torni feconda, alegre i viva;
 pensa en la vida que tens entorn:
 aixeca'l front,
 somriu als set colors que hi ha en els núvols.*

*Hont ets, Espanya?—No't veig enlloc.
 Nò sents la meua veu atrotadora?
 No entens aquesta llengua—que't parla entre
 perills?
 Has desaprès d'entendre an els teus fills?
 Adéu Espanya!*

Joan MARAGALL.

Altra vegada nos plau copiar articles de «L'Apat» de Sant Sadurn de Noya, que és un periodiquet, petit en la forma, que un sempre hi troba coses que agraden ferm, sobre tot els articles del sen Raventós, son d'una justesa d'apreciació i filosofia popular que encanten.

A qui van els dos darrers que ha publicats sobre la guerra.

¿Foc del cel contra la França?

«Està clar, com que toquem de peus a terra i vivim part de sota de les teulades que són bon xic més avall de la volta blava del cel, sentim una irresistible propensió a ficar les nostres passionetes i miserietes en les qüestions més elevades que necessiten punts de mira més enlairats.

Fins això solen fer molt catòlics en les qüestions religioses, volent-les barrejar i comprometre en qüestions que són evidentment d'ordre inferior.

Ara, per exemple, és cosa corrent entre molts catòlics de nostra terra, i fins podríem dir de tota Espanya, el lligar la qüestió religiosa a la guerra europea en el sentit de desitjar la derrota de França com una cosa de la que n'han de derivar grans bens i felices conseqüències per a l'Església Catòlica.

Ve a ésser com un esperit de revenja que senten molts contra nostre Estat veí, que ha desenrotllat una fan sectaria política en aquests darrers anys.

Es un sentiment molt humà i molt explicable; però és molt discutible si un tal sentiment obeeix a un esperit verament cristià.

Se retreuen suposades antigues profecies, dites de santes morges, somnis de religiosos,

i tot portà el mateix final: a l'anorreament de França, a la destrucció de París, etc., etc.

Això ens recorda un passatge de les Escritures Sagrades, que volem transcriure fidelment.

—Envià, Jesús, al seu davant missatgers, i posant-se en camí entraren a la ciutat dels Samaritans, a preparar-li la estada. Mes no volgueren rebre'l perquè feia cara d'anar cap a Jerusalem. Al veure això els seus deixebles, Jaume i Joan, digueren: «Senyor, ¿voleu que demanem que baixi foc del cel i els abrui?»

Jesús, girant-se, els reprengué dient: «No sabeu pas de quin esperit sou. El Fill de l'home no ha vingut a perdre les ànimes, sinó a salvar-les.» —

Nosaltres d'aquestes coses de la guerra en formarem la nostra opinió i d'ella en naixaran tals i tals desitjos, mes no hi comprometem la Religió, no demanem la mort d'una nació en nom de la Religió. D'aquestes coses ja se'n cuidarà la Providència Divina, si cal.

Nosaltres, en nostres pregaries, seguint les ordres del Sant Pare, demanarem a Deu que dongui al món la pau, no una pau qualsevol, sinó la seva pau fonamentada en la justícia i la caritat.

No hem de ser neutrals

No sé d'ont ha sortit la idea de que les nacions neutrals podrien convertir-se en hospitals per als ferits de les nacions que están en guerra.

Ens plau, en gran manera, l'idea; la trovem oportuna, amorosa i cristiana. Potser per això no's realitzarà.

Voldriem veure a nostra terra convertida en un hospital de francesos, inglesos, alemanys, austríacs i servís.

Voldriem al davant de tantes desgracies palpar la impressió viva del gran benefici que Deu ens fa d'una relativa pau.

Voldriem, tot passant pels llits d'un hospital, sentir-nos corpesos d'un sentiment efectiu de germanor envers tots els homes de totes les llengües.

Voldriem, amb la contemplació de mil tragèdies, que fos nostre esperit invadit d'un horror i antipatia envers la guerra, filla primogènita del pecat.

Voldriem, finalment, poguer donar una lliçó muda, d'aquestes que no couen, a les grans potencies de la terra, directores de la humanitat, tot dient-los: si vosaltres, riques i poderoses, heu perfeccionat l'art de matar, nosaltres, pobres i desvalgudes, practiquem el de curar: encara servim d'alguna cosa, alabat siga Deu.

Voldriem de aquesta manera intervenir en la lluita i no ser neutrals, sinó interessats en favor de tots els qui són nostres germans.

Tinta Pliekan 4001
5001

Color de cel negra, la millor per escriure llibres, al escrit no pert mai, mai, mai—Murta, 5—Inca.

DE QUAN ERA NIN

II

PENJATS

No s'era esmortida del tot la fonda impressió produïda per la visita dels civils, quan un dia de bon matí, entrà en el quarto na Bet, la meua *teta* estimada, obrí les portes de la finestra, me despertà i me va dir:—Sabs això? En Gori Pinet anit s'és penjat a l'anell de l'arc de la casa de can Mill. Quina desgracia! no es parla d'altra cosa!—No coneixia ni havia sentit parlar mai d'en Gori Pinet, però això d'haver-se penjat ell mateix m'impressionà fort ferm.

Baixàrem a la cuina i vaig sentir que els treballadors comentaven el fet amb cert misteri i amb paraules que jo no comprenia del tot. Pel camí de la possessió a la vila, na Bet, qui m'acompanyava a l'escola, engolia i vomitava nous detalls i referencies amb cada un que topàvem, i plena ja de curiositat mal-sana, quan arribàrem a la vila me proposà anar a veure al penjat. Deu volgué que de lluny descobríssim mon pare davant can Mill, lo que ens feu girar en redó més que depressa. De poc em serví aquella fuita, perquè a l'escola els atlots me posaren el cap més térbol que si l'hagués vist. Quantes coses me contaren i amb quina vivesa de color me feren conèixer els detalls de aquella horrosa mort!

En Gori Pinet era un jovençà de fora vila, qui estava per missatge a can Mill; s'estimada el rebutjava i sempre que en tenia un altre no li donava costat; llavors el pobre Pinet esclatava en juraments i amenaces de matar-se. El vespre abans havien tingut una escena molt viva, i de resultes ella el despatxà amb despreci tirant-li a la cara un brot de murta que tenia a la boca i que ell li havia donat poc abans. En Pinet el recollí sense dir un mot i tot d'una desaparagué carrer avall, dins la fosca. Aquell brot el seguí fins a la mort com a testimoni mut d'un amor infortunat. El trobaren damunt una cadira que tenia embolicada en els peus, i figurà en el procés.

D'aquell suïcidi se'n ocuparen en el pob'e, a l'escola i a la possessió durant uns quants dies, i llavors l'oblidaren. Dins el meu esperit va arrelar més pregón i va matar per sempre la tranquil·litat infantil que gaudia, gracies a la ignorancia absoluta de los coses dolentes d'aquest món.

I com mai en vè una tota so'a, va arribar que al cap de poc temps, un pobre jai que li deien en Bateta feu lo mateix que en Pinet, també es penjà, tirant-se de damunt el pinte de la cuina de caseua amb el cap passat per un llaç corredor fet a una corda de canyem fermada a un llenyam de la traginada de la miserable caseta. Hi va haver la xerradiga propia del cas, intervingué la justícia i se parlà de disgust amb la dona, deutes, fam i miseria.

Tampoc me'l deixaren veure, però altra volta aquells diantres d'atlots de l'escola m'ho pintaren tant bé que no me'l sabia treu-

re del cap i sempre el veia sospès de la corda estirat amb els ulls oberts, la cara blava i la boca badada i sanguinosa. El més estrany era que no me'l figurava mai allà on s'era penjat sinó a un extrem de la casa de caseua, a un recó fosc, entre la bomba de la cuina i el rentador. Jo estava trastornat, de cada dia creixia el rezel, la intranquil·litat i la desconfiança; de tot i per tot tenia por. ¿Què me'n sabia de greu al vespre, anar-me'n a colgar, i que en feia de revolts i malcriadeses per esperar els altres! La són me vencia, i quasi adormit i a la força m'acompanyaven al llit. Ja despullat i resades les Aves Maríes, m'arrufava entre els llençols i aclucava els ulls. La són era fuita i els ulls se badaven per més esforços que feia per tancar-los. Desvetllat, espavilat de tot, l'imaginació exaltada donava noves i variades formes a n'els objectes i la mateixa por me feia veure, entre les ombres que produïa la dèbil claror d'una llumeta mig amagada darrera una cortina, el còs negre d'un home penjat del sòtil, qui s'engronsava a un recó del quarto, sempre en el mateix lloc. Era la caixa alta i estreta d'un rellotge de paret, de molts anys enrera posat en aquell paratge; bé m'ho recordava el tic-tac acompassat que sentia, i el sò argentí de la campana tocant les hores, però jo sols veia morts i penjats i esclatava en plors, crits i laments amarguíssims.

De dia i tot recorria esporuguit els quartos i sales de la casa; la soletat dels camps m'omplia de pena, les ombres dels arbres i les soques capritxoses i fantàstiques me feien fredat, el meu cap estava ple dels passatges més trists de les rondalles que m'havien contades, i sovint venien a la memòria cementiris, lladres i bruixes, apareguts. No abandonava mai sens gran regugnancia la companyia dels altres, i aviat me posava trist si me'n parlaven. Aquesta por me fugí al cap d'uns quants anys, però m'en record com si fos ara.

JOAN ROSELLÓ

Noves d'Inca

FESTES RELIGIOSES.—Les festes celebrades diumenge passat a Sant Francesc i Sant Domingo varen esser molt solemnes.

La iglesia domingana tot el dia fonc visitada per piadoses persones que guanyaven el jubileu. A l'ofici, Mossen Miquel Fuster fe un hermós sermó sobre les escenlencies i glories del Rosari. A la processó del capvespre pels carrés de la població e-hi assistí molta concurrencia:

A Sant Francesc, que's celebrava la festa d'aqueix gloriós Sant, la paraula del Pare Borrás del Oratori, tant el matí com el vespre, embabeià l'auditori que a tots els actes fonc nombrós. La capella seràfica se lluí ferm amb el cant de l'ofici que celebrà el Rnt.

Cura-Econom Mossen Miquel Llinàs. La processó del vespre resultà esplèndida i magestuosa pel nombre de terciaris que assistí a ella. Portava'l Santíssim Sagrament Mossen Antoni Palou, de la Parroquia, i presidía el Rnt. Director de l'Orde tercera Pare Cerdà juntament amb el Ministre D. Pere d'A. Mulet i D. Francesc Castañer, capillé de la festa, i altres membres del Discretori. L'il·luminació i composura de la Iglesia feia joc en la resta. Fra Pere e-hi té gust.

DONATIUS.— A la cantitat de ptas. 144'15 que mos donaren per reforçar l'Administració de CA-NOSTRA amb motiu que recordaran nostros amics, tenim que afegir-hi 5 pessetes de l'Amon Joan de ses Monges Sr. Alzina; 1'00 de J. F. de Palma, i 2'50, en segon donatiu, de M. G. P.

Son 152'65 ptes.

Además d'aixo, En J. E. començà a subvencionar el Setmanari amb una pesseta cada mes, i el Metge D. Antoni Riera, volgué tres suscripcions. Gracies a tots.

PREU DEL BEÇO.— An el mercat de dijous tengué alça pagant-se a 100 pessetes el quintà i algunes partides arribaren a les 102. La gent no frica de vendre'l i les cases compradores prenen tot el que se presenta. Val més així.

PLUGES.— Dimecres fé algunes arruxades que a molts de punts del terme d'Inca feu una prima savor.

Del Ajuntament

NOU ARBITRI.— Ara que se fa'l presupost de l'any 1915, l'Ajuntament estudia el projecte de posar un arbitri demunt l'ocupació de la via publica.

Aquest arbitri, com moltes coses, tindrà una cara bona i s'altra dolenta. Bona porque'l Municipi tindrà un altra medi d'ingresos; bona porque farà anar vius an els qui sens necessitat tot l'any tenen la via ocupada amb soques, mitjans, escombros etc., i si s'han de gratar de la butxaca altra cosa serà.

Mes, si això ve esser un medi de legalisar i autorisar tenir impediments pels carrers, an el qui li convengui, amb tal que pagui, podrà abusar de la via pública. Llocs hi ha que no hi deven entrar els arbitris i que són d'imperiiosa necessitat que estiguen nets d'embarasos com és an el carré-carretera; llocs, com a s'entrada del Born, a on davant un estret de dos metres a voltes hi ha embarasos, en passen automovils, i cavallaries aturades, etc. etc. De la taula a on escrivim hem presos molts de sustos pels crits d'espant causats per les topades. Hem vist persones devall rodes de carro i cavallaries,

embarassaments de carros, topades de cuba i... salvar-se miraculosament les persones, gracies a l'intervenció del qui n'és causa. No és necessari esser profeta per preveure que un dia e-hi haurà una desgracia. Ara bé, si la desgracia hi fos, Deu mos ne guart, l'Ajuntament que hauria legalisada l'ocupació en seria indirectament responsable.

Es d'esperar que l'Ajuntament al estudiar aquèst arbitri salvarà i condicionarà aqueis casos i així heurà feta una bona obra que merexerà els aplaudiments de tots els qui dessitjam l'urbanisació de la ciutat.

—A la plaça de Sant Domingo se posen dos arbres cubrint les faltes que hi havia.

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat			
Bessó	a	100'00	el quintà
Blat	a	21'00	la cortera.
Xexa	a	21'50	id.
Sivada	a	10'50	id.
id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	09'50	id.
id. foraster	a	09'00	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	18'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	38'00	id.
id. Blanques	a	40'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	04'75	
Safra	a	03'75	s'uns.

LLIBRERIA Carré de la Meuta numero 5.—Inca.

Dezzeres Obres Rebudes

Biblioteca de la España Moderna.—“Los Martires o el triunfo de la Religión,” por Chateaubriand, encuadernado en tela—ptas. 1'75.

Idem. “El Genio del Cristianismo por el Vizconde Chateaubriand—Encuadernado en tela—ptas. 2'50.

Floreccitas de San Francisco del glorioso Señor San Francisco y sus frailes, edición ajustada a la Italiana de Passerrini y mandada publicar por el Rmo. P. Fr. Andrés Ocerin-Juáregui Vicario general de los Franciscanos en España.—Ptas. 1'35.

SOLFEO DE LOS SOLFEOS

Primer i segon tom: vanals a nostra llibreria.

DE MIGUEL DURAN SEURINA CALLE DE LA MURTA 5.—INCA

La ciencia de los negocios, por Waldo Pondray Warren, encuadernado en tela, 5 pesetas.

Primer libro de ciencia y de dibujo, por el Dr. E. Fontsepí, 2 ptas.

El libro de la Esposa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

El Libro del Ama de casa, por P. Combes en rústica, 2 ptas.

Diario de un Joven, ordenado por Aracne en rústica, 2 ptas.

El Hombre práctico, por Aracne, en rústica, 2 ptas.

La Perla del Hogar o mi perfecta cocinera, en rústica, 2'75 ptas.

El Arte de educar a los niños, por TH. Simón, versión española por el autor, en rústica, 2 ptas.

La Actividad Provincial, (Obras públicas, cultura, beneficencia, hacienda) por E. Prat de la Riba. 2 ptas.

Preparación para el Matrimonio, por el P. Valencina, encuadernado, 3 ptas.

Vida de la Venerable Madre Sor Clara Andreu, por D. José Barberí, encuadernada 5 ptas.

Poesias d'En Joan Maragall, 2 tomos encuadernados, 10 ptas.

Cuidados que exige la primera infancia, por el Dr. D. Jorge Anguera de Sojo, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

A las Madres, por el P. Juan Charruau, con encuadernación lujosa, 5 ptas.

Modo de Criar los Hijos, por R. B. Girón, 6 ptas.

El Amo del Mundo, por Roberto Hugo Benson, en rústica, 3 ptas.

Sursum Corda, cartas de la Condesa de Saint Martial, en rústica 3 ptas.

Andreu Caimari Noguera

In Hoc signo Vincas

Poema Constantinià premiat en el XV Certàmen Científic-Literari del Seminari Conciliar de San Pere, de Palma de Mallorca, celebrat en el dia 6 de aovembre de 1913.—Edició en papé de fil virgurat costeadada pel Magnífic Ajuntament d'Inca.—Un exemplar ptes. 1'50.—Venal a nostra Llibreria, carér de la Murta 5, Inca.

RECORDATORIS de Primera Comunió
MORTUORIS I VTOS RELIGIOSOS
CRAN ASSOLIT D'ESTAMPES
A nostra Llibreria.